

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Discursus Prædicabiles, Sive Viridarium Sacrarum
Concionum**

Paoletti, Agostino

Coloniae, 1677

Altera Pars.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55660)

Princeps Evangelicus qui rogavit Christum ut filiam vitæ restitueret: Domine filia mea, &c. Et auditus est pro suo bono: Tenet manum eius, & surrexit puella. Sed ut habeamus tempus discutendi de fiducia foeminae quiesco.

ALTERA PARS.

17. Si tetigero; &c. Nullus est fidelior socius hominis in periculoso itinere hujus vitæ infelicis quam spes, illa nos excitat ad negotia ardua, & difficilia. Sic sanctus Zeno. Prima omnium spes nobis proponenda est futurorum, sine qua nec presentia quidem ipsa stare posse perspicimus. Tolle spem, sorpet humanitas tota, tolle spem, artes, virtutesque universa cessabunt; tolle spem, & intrinsepta sunt omnia.

D. Zeno. ferm. de spe, & f. 28.

Qui agitur a ventis, & jactatur à procellis periculosis fluctuum maris, adhuc innoxius anchora spei ad portum pervenire sperat. Alius detrusus est in obscurum carcerem vinculis, & compediibus cinctus, & seip per solam mortem inde liberari posse, nihilominus adhuc consolatione perfunditur, & revidere sperat amicam lucem, & ad lares paternos redire. Natus es pauper, vel ad incitias redactus, ab amicis desertus, necessitate pressus, miseris afflictus, fame molestatus, ærumnis confectus, panis spei, quo speras fortunam, vel statum mutandum, te alit, & sustentat. Infirmus desperatus à medicis, à patria vitæ pulsus, & jurisdictioni mortis destinatus, ita ut jam animam agat, esto videat de se esse actum, tamen velut alter Antheus victoriam à febris reportare sperat. & spiritum ferme exanimem ex labiis extremis retortrahens dicere videtur, dum spiro spero; hinc Poëta quidam cecinit.

Gabriel. Tuernia delit Ital. p. f. 939.

Bona universa Jupiter coegerat In dolum; idque sane opertum sedulo, Mortali amico deinde commendaverat. Is gestiens quid intus esset visere, Cum operculum amorisset, in calum illico Cuncta evolarunt; spes modo hæsit in labro. Hinc in bonorum sola defecit omnium, Mortalibus, spes alma nunquam deficit.

18. Foemina hodierni Evangelii morbo laborabat incutabili, & dum nulla sufficienter remedia, ad spem confugit, si tetigero tantum simbriam vestimenti ejus, salva ero, nec ejus fiducia fuerunt in te quia dixit ei filius Dei: Confide filia fides tua te salvam fecit.

Si tetigero saram simbriam vestimenti ejus, ac filia si dixisset cum rege David: Misit autem ad hanc Deo bonum est, & ponere in Dominis Deo spem meam. Sic explicat Bellarminus: Id est videtur alia quædam bonum sit nihil certe bonum est, unde & jactantur, nec honorificum ad hanc esse Deo; quæ quædam ad eum est, & amplexum in hoc vita non datur bonum multum, & est ponere in Domino Deo spem meam, id est, ad hanc per spem, & in seip per se ad hanc spem meam, & ad hanc. Et sanctus Bernardus docuit, non nisi in auxilio Dei esse sperandum. Sperant in alio alii sperare in scientia litterarum, hic in astituta seculi, ille in nobilitate, ille in dignitate, ille in alia quibuslibet dignitate consistant, propter te Domine detrimenta omnia spero, & arbitror ut spercora, quoniam tu es Dominus, spes mea. Spero qui vult in incertis divitiarum, ego vult nec ipsa quidem vultis necessaria nisi à te spero.

19. Fiducia, quæ collocatur in Deo, nunquam sine vana, esto videatur impossibile, quod possint reduci ad effectum, postquam Abraham pervenisset ad radicem montis Moriz in quo Iliac sacrificare decrevit, sic locutus est ad servos: Manete hic cum asinis, ego & puer meus adoraverimus, revertemur ad vos. Sed quoniam vobis poterat redire Iliac, si debebat immolari? quid Abraham fingit dicit verba famulis, quæ modo cum puero revertetur, si puerum sacrificaturus esset, hoc responderet Abraham scio quid agam. Spero vel quod non immolabitur Iliac, quia Deus de sacrificio providebit, vel ad minus quod immolatus redibit ad vitam. Tantam fiduciam collocavit in Deo. Hinc absoluit dico, Revertemur ad vos. Non singo inquit Abraham, sed per se, & fundam in Dei promissis, omnino ac infallibiliter cum puero revertetur in spe contra spem, arbitror, quia & à mortis succurrere potens est Deus.

Et ita contingit, nam Angelus gladium detulit Non extendas manum tuam super puerum. 20. E contra in aliis sperare est periculosissimum. Exercitus Israelis castris movit & reges Philistarum, tim panæ sonant ad animandos pedites, tubæ reboant ad excitandos equites, & acci infirmitur, vexilla explicantur, ventus ad pavilium, & certamen, Iliacite caduntur, & non datur in fugam, & plures occiduntur. Tota virtus Israel, & castra sunt in illo certamine passim per agros quatuor milia. Exitum hujus pugne immo, & potius expulsum vitam, quam crediturum Israelitas ead; eum haberent militem copiosum, & duces generosos. Nunc video quod vultis esse eventus belli. Deus immortalis, & unde tanta hujus exercitus? audite scripturam, & certamen.

mentus est iuxta lapidem adjutorii. Retiò quædam lora se vallarunt, ut is servient tanquam quidam aggeres, & munitiones, & in his confidentiar, & non in adjutorio Dei, in his plantarunt vexilla fiducia, nil ergo miri si cædant: O quam verba sine Pontificiæ dicitis, insipientes incantem certamen, dum sub hoc auxilio creaturæ castra metantur, miserè incertem, sic pericula qui auxilium creaturarum auspicantur.

21. E contrario qui credidisset pallotolum, qui nil sciebat nisi in vigilate gregi, tangere litam, qui nunquam vidit explicare vexilla vel volucres castidum, nec audivit reboare timpana, postea expertam duce, qui fuit terror exercitibus, in meculum dico gigantem devicerit? antequam latet certamen, jam victoriam in manu habebat: Dabit te Dominus in manu mea. Sed quid miramur, erat armatus spe, pugnabat armis confidentiæ: Ego veni ad te in nomine Domini. Hinc citatus Doctor: David in lymne arena jam victoria palmam prædicat: Et quidem tanta fiducia vox non poterat non sonare, vel ante pugnam vulturiam. Sic nec in vobis debemus confidente, nec in nostris visibus, quia decipiemur, nam contrarium eveniet quod patamur.

22. Cur Apostoli deseruerunt Christum? Responsum est omnes fugerunt. Respondet Victor Antiochenus, eos cum magister eorum diceret: Percutiam pasorem & dispergentur oves, in seipis commisit, quod particulariter fecit sanctus Petrus: Etiam si oportuerit me mori recuso, non te negabo, cum Petrus ceteros, omnes precari, ego dicere oportuerit. Adjuravit nos Dominus, nec à te avelli, sibi seipis viribus confisi, ea temerè præmiserat, qua non potuit præstare: Equidem Dominus animam illam, qua præ se ferbat audaciam, animiq; fiduciam, assequere volens: Petrus quidem in traxam negationem prolabi, ceteros vero omnes per fugam disjungi passus est.

23. Sæpius consideravi, cur Diabolus rem sibi nocivam, ne præ ut amici Jobum visitarent, persuaferit. Si volebat pugnare cum Job, poterat ei succutere. Potiò si volebat eum agere in desperationem, poterat id impedire exhor-

tando eum ad patientiam, & consolando. Videretur mihi Dæmon carere judicio, nam debebat eos impedire, si sponte voluissent eum visitare, & consolari. Optime sciebat astutus, quid ageret Job, sperabat & confidebat in Deo. Hinc erat inexpugnabilis: Dominus dedit, Dominus abstulit. Sicut Domino placuit, sic factum est, sicut nomen Domini benedictum. Sed si forte se recomendet suis amicis, si confidat in eorum auxilio, ego equum ascendo, & de illo est factum. Sed patiens percepit stratagemam hostis, & spernet auxilia humana, firmiter speravit in Deo, & virtute spei hostem infernalem superavit, & omnia feliciter sibi successerunt. Quis agis Satana? hostis es, & amicos tibi convocas? si ipsi veniant, amicum suum jurabunt. Te amicum curba munus facili negotio lobus superabit. O quam vaser, quam astutus est Diabolus: Jobi amicos auxiliatores convocat, sciens nihil magis detrimentosum esse hominibus, quam auxilium, & juramentum.

24. Verum Joseph suo infortunio dum esset incarceratus in Ægypto ob falsam accusationem suæ Dominae didicit, quid esset sperare in favore filius Pharaonis: Memento mei ut suggeras Pharaoni, &c. Res hæc ita displicuit Deo, ut permiserit pincernam ejus oblivisci, & illum adhuc manere duobus annis in illo carcere. Sic meus sanctus Pater Augustinus, Merito hæc passum dicitur, ut in carcere discas, non in hominibus, sed in Deo debere esse confidentiam. Ergo in vestris necessitatibus & adversitatibus imitemini mulierem Evangelicam, & dicite cum Davide, spes mea in Deo est, & ite in pace.

Job c. 2.

Baerz. 1. lib. 3. c. 2. §. 1.

Gen. c. 40.

D. P. Aug. serm. 81.

Psal. 61.

Handwritten text in red ink, possibly a title or chapter heading, partially obscured by the binding.